

Lietuvietis – Lithuanian

Kas galima...

Autorius John Shortell

Autorinės teisės © 2004, kad 20 21

Tai istorija, kuri jus nustebins ir netgi gali priversti priimti tai, kas iš tikrųjų įvyko. Jei patyrėte "stebuklą kaip" save atveju, ar buvo liudytojas vieną, dabar jūs žinote, kad esate ne vieni, ir kad "ai ok apie tai kalbėti. Daugelis šių stebuklų įvyksta ir žmonės juos atmeta dėl aplinkinių požiūrio. Buvau palaiminta motinos, kuri tikėjo stebuklais ir skatino tai manyje.

Tai ar ne 't tik istorija, tai 's galimybę jums sužinoti, kad kas nors yra įmanoma savo gyvenime. Per istoriją aš kalbėsiu apie tai, ką išmokau ir kaip galėjau praktikuoti ir lavinti šiuos įgūdžius, kuriuos, manau, visi turime. Aš ne tik spėlioju, ko reikia, nors ankstyvame gyvenime pasitikėjau tuo, ką intuityviai žinojau, ir 28 metų amžiaus pradėjau aktyviai mokytis, praktikuoti ir lavinti šiuos įgūdžius tiek, kad ši istorija buvo ne tik įmanoma, bet ir galbūt, galbūt, net neišvengiama. Mano tikslas yra parodyti jums, kad jūs galite išmokti šių įgūdžių ir sukurti pokytį savo gyvenime, nepriklausomai nuo pat aplinkybėmis jums rasti sau.

Jei norite atgauti savo gyvenimo ir aplinkybių kontrolę, skaitykite toliau ir susisieki su manimi, kad galėtume pradėti procesą ir jums. Jei jau esate kontroliuoti viską ir tai yra sklandžiai buriavimo jums, tuomet jūs esate panašus į mane. Aš neieškojau nieko panašaus į tai, ką čia siūlau, nes man jau pasisekė ir jau gyvenime kūriau mažesnius stebuklus. Ką aš supratau, yra, kad tai, kas buvo pasiūlyta man, kai buvau 28 įgalinti dienas mane lengvai mokyti kitus daryti, ką man daryti. Daug mano gyvenime aš norėčiau kalbėti apie tai, kad kitiems ir jie buvo ne tokioje vietoje, kad juos priimant ar suprato, ką aš pasidalinti apie tai. Tai gal ir tu. Kai kuriems iš mūsų mūsų pamoka - geriau dalytis su kitais tuo, ką jau žinome. Dėl -ai OME iš jūsų mokymosi šią informaciją sau yra prioritetas.

Kad ir kas tai būtų jums, užtikrinu jus, kad čia jums yra vertybė, net jei tik pralaužti ledus tai, kas, mūsų manymu, buvo neįmanoma, iš tikrųjų yra įmanoma ir netgi gali tapti tikėtina ...

Gerai, istorija tokia, kad užmigau prie savo automobilio vairo ir atsitrenkiau į stulpą ir tą vakarą atsidūriau Intensyviosios terapijos skyriuje, o medicinos personalas nesitikėjo, kad gyvensiu naktį. Kitą dieną norėjau ištraukti 1,5 mano plaučių ir kai kurių kitų organų ... Po 2,5 dienos išėjau iš ligoninės be operacijos.

Taigi... ..

Kas galima, kai

- Aš žinau savo tikslą
- Pasitikiu savimi tiek, kad esu pasirengęs sekti savo aistra ir širdies troškimu, ir vertinu savo jautrumą bei įkvėpimą

Gyvenimas prieš autoavariją

My visą gyvenimą žinojau, kad reikia padėti žmonėms pasitikėti save ir savo vidinį intuiciją. Aš pradėjau verslo mokymo žmones, kur jie atėjo iš, kur jie vyksta ir kodėl jie yra čia, suprasti save dvasiškai. Aš mokiau tai ne visą darbo dieną nuo 1987 m .

Užuot auginęs šį dvasinį verslą, aš blaškiausi ir pradėjau kitą verslą .

Kai mano verslas augo ir iš tikrųjų kilo, tai buvo todėl, kad buvau sutelktas į pagalbą žmonių sveikatai, kruopščiai dirbdamas dėl savo sveikatos. Vartojau neįtikėtinais galingus maisto papildus ir su visais dalijausi savo rezultatais (kurie galėjo atsirasti dėl šių papildų) .

Po to, kai pradėjau vartoti šiuos papildus, mano organizme viskas pradėjo keistis. Seniai sužinojau, kai kas nors vartoja papildus ir jie nepastebi jokio skirtumo, tada papildų gali nepakakti tam žmogui. Žiūrėti tautų gyvena kaita, ir pamatyti, ing juos atrodydami atgauti sveikatą ir atsikratyti Ding save iš skausmo, kad jie atėjo tiesiog priimti, buvo labai įkvepiantis man. Didžiąją savo gyvenimo dalį praleidau skausmu ir niekas nesugebėjo paaiškinti paprastų tiesų, kurios, jas įgyvendinus, labai pakeitė mano sveikatą. Būtent tada aš labai susitelkiau į pagalbą tiems, kurie kada nors norėjo pagalbos.

Aš pažadėjau, kad kai mano likusios pajamos iš šio sveikatos priežiūros verslo pasieks 5000 USD per mėnesį, aš vėl padėsiu žmonėms suprasti save dvasiškai ir kelionę per gyvenimą. Mano pajamos ir toliau augo daugiau nei 10 000 USD per mėnesį, ir aš pamiršau savo pažadą. Visas mano dėmesys buvo nukreiptas į didesnių pajamų gavimą. Kažkaip pradėjau klausytis aplinkinių žmonių, kurių dėmesys jų gyvenime buvo pinigai. Nesupratau, kad nuklydau nuo to, ką *noriu* padaryti su *savo* gyvenimu.

Kaip dažnai nutinka taip, kad to, ko verkia mūsų širdis, atidėliojame, kol neįvyks kažkas kito. Daugumai žmonių tai dažnai susiję su pinigais.

Tada buvo taip

2003 m. Birželio 29 d. Autoavarija

Tą savaitgalį kaime rengiau vadovavimo stovyklą mūsų sveikatos verslo lyderiams . Visi buvo pavargę ir sekmadienio vidurdienį išvyko namo.

Aš išvykau apie 16 val., Nes turėjau susitikimą namo pakeliui vakarienės su kai kuriais klientais. Lynette (mano tuometinė žmona), Helen (mano sesuo) ir kai kurie kiti nuolat reikalavo, kad aš turėčiau su manimi keliauti, kad palaikyčiau man kompaniją. Man buvo labai aišku, kad turiu eiti vienas.

Išvykau puikios nuotaikos, tikrai patenkinta savaitgalį nuveiktais darbais. Savaitgalis buvo skirtas padėti žmonėms būti atsakingiems už savo sėkmę ir suvokti, kad jie gali kontroliuoti savo gyvenimo rezultatus.

Į miestą atvykau maždaug per valandą po trijų valandų kelionės ir jaučiausi labai pavargęs ir mieguistas. Kitoje šio miestelio pusėje užmigau prie vairo. Matyt, kažkas sekė ir sakė, kad aš pradėjau austi, bet likau savo kelio pusėje, taip pat pradėjau lėtėti.

Mano automobilis pervaziavo priešpriešinį eismą ir kai atsitrenkiau į griovį kitoje kelio pusėje, oro pagalvė išsiskleidė ir aš prabudau. Kai oro pagalvės išsipučia, automobilis prisipildo baltų miltelių ir todėl nieko nemačiau. Negalėjau suprasti, kodėl nieko nematau.

Kadangi aš visiškai nieko nemačiau, aš neįsivaizdavau, kur vairuoti automobilį, ir atsitrenkiau į kelmą išilgai dešinės pusės durų, labiau vairavau į kairę, o tada atsitrenkiau į pylimą su vamzdžiu (važiuojamoji dalis) ir susprogo dvi priekinės padangos. Tada pataikiau į vartų stulpą dešinėje ir pasukau toliau į kairę. Jaučiau, kaip automobilis važiuoja išilgai didelio pylimo šono. Tai buvo gilus „V“ nutekėjimas. Aš buvau kanalizacijos apačioje.

Oro pagalvių dulkės jau buvo pakankamai sumažėjusios, kad galėčiau pamatyti elektros stulpą, kylantį priešais mane ... labai greitai. Bandžiau pasukti šalin, o automobilis visai nereagavo į vairą (vėliau sužinojau, kad padangos buvo išpūstos).

Kai tik pamačiau artėjantį stulpą, mano gyvenimas prabėgo pro akis. Mačiau Lynette (tuometinę žmoną) ir Amber (3 metų dukra) ir savo tikslą ir žinojau, kad ne mano laikas mirti. - pabrėžtinai pasakiau savo angelams
"Tai ne taip, mano laikas nesibaigia!"

Tą akimirką, kai tai pasakiau, į mašiną iš viršaus pateko balta šviesa, apsupo mane sukuriu ir apgaubė mane apsauginės energijos kokonu. Tuo pat metu man buvo parodyta vizija, kai automobilis atsitrenkia į stulpą ir atvažiuoja pailsėti kartu su manimi, o tada aš einu aplink automobilio priekį, padėdamas dviem vyrams, vienas iš abiejų mano pusių. Tada žinojau, kad man viskas bus gerai.

Aš atsipalaidavau ir pasidaviau avarijai, žinodamas, kad man viskas bus gerai. ***Aš visiškai nebijojau ir visiškai pasitikėjau*** .

Visą laiką buvau sąmoningas ir, automobiliui sustojus, žinojau, kad mano krūtinės sužalojimas yra rimtas, tačiau niekada, net nė sekundės dalies, neleidau nė minties, kad mirsiu. Aš pasitikėjau vizija, kurią gavau iš savo dvasinių pagalbininkų komandos, kuri pasitraukė nuo nelaimingo atsitikimo ir man viskas gerai.

Automobilis atsitrenkė į stulpą (policijos vertinimu, 85 km/val.) Automobilio priekio centre, o po to sustojo. Mane sekantis žmogus sakė, kad įsibėgėjau į stulpą. Matyt, taip atsitinka, nes žmonės nesuvokia, kad paspaudė akceleratorių, o ne stabdį.

Automobilis sustojo ir aš beviltiškai kovojau, kad į plaučius patektų oro. Tai buvo tarsi apvija (vėliau sužinojau, kad plaučiai prisipildė kraujo).

Kraujo niekur nebuvo. Tiesą sakant, vienintelis pjūvis, kurį gavau iš avarijos, buvo nedidelis pjūvis dešinėje blauzdoje, iš kurio tekėjo tik vienas centimetras kraujo.

Prie mano automobilio pusės pribėgo du vyrai, o aš šaukiau, kad automobilis dega (oro pagalvės dulkės atrodė kaip dūmai), jie bandė atidaryti automobilio dureles ir buvo atmušti atgal nuo elektros smūgio.

Mes supratome, kad automobilis buvo elektrifikuotas automobilio akumulatoriaus.

Dabar galėjau truputį atsikvėpti.

Aš atsargiai paėmiau 700 USD grynųjų pinigų ritinį, kurį turėjau konsolėje ir mobiliajame telefone.

Jie daug kartų bandė atidaryti duris, kol atvėrė vairuotojo duris, įkišę pirštus į durų viršutinę dalį, kur jos buvo užsisėgusios, ir tada patraukė. Visą laiką jie laikė duris ir patyrė elektros smūgį. Kiekvienas automobilio skydelis buvo suglamžytas. Automobilis buvo šiek tiek trumpesnis! Vairuotojo duris taip pat apgadino griovyje esantis kelmas.

Kai durys buvo atidarytos, jie sakė neliesti jokių metalinių dalių. Taigi aš labai atsargiai sukdausiu judėdamas centimetras po centimetro ir išlipdavau pats. Abu vyrai paėmė ranką ir vedė mane į automobilio priekį, kai aš atsisėdau. Tai atsitiko taip, kaip turėjau viziją.

Širdyje žinojau, kad jei atsigulsiu, mirsiu. Žinojau, kad jei sėdėsiu, viskas bus gerai. Sėdėjau pakėlus kelius, rankomis laikydama krūtinę ir galvą palinkusi į priekį. Kai atsisėdau, pradėjau nukreipti energiją į savo kūną ir mintyse pamačiau, kad viskas viduje atsinaujina geriau nei anksčiau. Kiekvieną sekundę buvau susikoncentravęs į atliekamą darbą - kūno atstatymą.

Automobiliai visur sustojo.

Oro pagalvės yra neveiksmingos daugelio susidūrimų metu, nes jos išsiskleidžia pirmą kartą, o mano situacija buvo griovys, o ne tada, kai man to reikėjo. Tuomet oro pagalvė buvo nenaudinga, kai atsitrenkiau į stulpą (iš tikrųjų ten, kur atsitrenkiau, iš vairo kyšo varžtai).

Žiemą sekmadienio popietę buvo 17 val., Vis dar šiek tiek šviesu, bet buvo šalta, apsiniaukė ir pūtė šaltas vėjas.

Žmonės atbėgo.

Šalia manęs tupėjo moteris ir pasakė, kad ji yra slaugytoja. Ji man uždavė keletą klausimų, kuriuos prisimenu sakydama, kad man viskas gerai, bet labai skauda ir man sunku kvėpuoti.

Kažkas sušildė aplink mane sidabrinę „kosminę antklodę“. Į nugarą pūtė šaltas vėjelis.

Lynette už manęs keliavo maždaug valandą, todėl žinojau, kad man reikia jai paskambinti. Aš taip pat žinojau, kad ji dar nėra mobiliojo ryšio diapazone. Jos automobilyje buvo Amber, April (pamotė) ir mano sesuo Helen, kuri buvo labai nėsčia nuo dvynių.

Paskambinau ir palikau žinutę,

„Labas, mieloji, tik pranešiu tau, kad aš šiek tiek pasijuokiau ir jie veža mane į ligoninę patikrinti. Viskas gerai.“

Tada paskambinau Michaelui, artimam mano draugui, kuris buvo stovykloje ir gyveno mieste, kuriame ką tik atėjau ir buvo vos už 10 minučių.

Paskambinau ir pasakiau:

„Michaelas, aš patyriau rimtą autoavariją ir man reikia tavo pagalbos. Lynette netrukus bus čia ir man reikia tavęs čia, kai ji atvyks čia, aš esu tokiam ir tokiam išjungime.“

Michaelas į įvykio vietą atvyko maždaug per 10 minučių

Aš paprašiau Michaelio ieškoti dviejų vyrų, kurie mane išvedė iš automobilio, nes norėjau jiems padėkoti. Michaelas grįžo pas mane ir pasakė, kad „NOBODY“ turėjo liesti automobilį, nes stulpas, į kurį atsitrenkiau, turėjo 66 000 voltų įtampą, o izoliatoriai nutrūko, o trys laidai sutrumpėjo per stulpą ir per automobilį. Jis sakė, kad kiekvienas, kuris palietė automobilį, greičiausiai mirs.

Jis judėjo per minią ir visų paklausė, ar jie žino, kas yra tie du vaikinai, kurie mane išvedė. Jis negalėjo jų rasti ir žmonės sakė, kad niekas iš įvykio vietos nepasitraukė.

Atvažiavo policija ir paklausė, ar aš viena automobilyje. Aš automatiškai pasakiau „ne“, visai negalvodamas, kodėl jie manęs klausia. Jie nuėjo ir grįžo ir vėl manęs paklausė, ar aš vienas automobilyje, ir vėl pasakiau „ne“. Jie grįžo trečią kartą ir su dideliu susirūpinimu balsu paklausė: „Ar buvo kas nors automobilyje su jumis?“. Supratau, kodėl jie manęs klausė, kai ieškojo kūno. Buvau nustebęs, kad pasakiau „Ne“, o dabar pasakiau: „Ne, su manimi automobilyje niekas nebuvo“.

Atvyko greitoji.

Greitosios pagalbos pareigūnas man uždavė keletą klausimų. Tada jis nusprendė, kad man reikia vykti į pagrindinę artimiausio miesto ligoninę

Greitosios pagalbos pareigūnai bandė mane paguldyti ant stuburo lentos. Jie mane perkėlė tik 2 cm atgal ir aš šaukiau sustoti. Skausmas buvo neįtikėtinas ir aš žinojau, kad jie negali manęs taip nuleisti dėl visos mano kūno įtampos. Tada jie vėl mane perkėlė į vertikalią padėtį.

Aš turėjau tvirtai laikyti savo kūną, kad apsaugočiau jį akivaizdžiais sulaužytais šonkauliais. Žinojau, kad jei jie nuleis mane taip, kaip ketino, kad nutiks kažkas baisaus, tai gali net baigtis mano mirtimi.

Galvoje klausiau savo angelų: „Ką aš darysiu?“

Mano angelai sakė, kad turiu būti tvirtas, perimti ir pasakyti jiems, ką daryti. Mano angelai man sakė: „pakartok žmonėms, ką mes tau sakome“.

Taigi aš labai tvirtai pakartojau greitosios pagalbos žmogui, ką mano angelai man sako, bet nepasakiau, iš kur ateina nurodymai,

„Štai ką mes ketiname daryti, pora vyrų stipriai laikys stuburo lentą vertikaliai prieš mano nugarą ir lėtai vis labiau stumdysis, kol galėsiu atpalaiduoti visus savo raumenis (kurie buvo labai įtempti nuo manęs laikymo). kūnas kartu) ir leisiu lentai paimti visą mano svorį. Kai jaučiuosi atsipalaidavęs ir paleidęs raumenis, tada visiškai atsiremčiau į lentą. Tada pagal mano signalą galite pradėti nuleisti lentą labai lėtai ir sklandžiai, kad aš vėl neįtempčiau raumenų. Kai aš būsiu nuleistas, galėsite mane pakišti išilgai lentos. Tai užtruks apie 15 minučių“

Psichiškai susibūriau, nes šiuo metu paleisdamas turėjau visiškai pasitikėti šiais vyrais ir savo angelais. Žinojau, kad atiduodu savo gyvenimą į jų rankas. Jie tai padarė ir aš pasakiau, kad pradėsiu nuleisti mane ir lentą, bet tai turėjo būti sklandu ir lėta! Tai užtruko. Kai buvau nuleistas, pasakiau jiems, kad palenktų mane išilgai lentos.

Jie tai padarė ir pakėlė mane į vežimėlį.

Vyras felčeris atėjo kartu su manimi.

Kartą greitosios pagalbos automobilyje jis pasakė, kad duos man morfino, o aš pasakiau „ne“.

Jis manęs paklausė: „Ar tau neskauda? Aš pasakiau: „toks skausmas, kokio tu neįsivaizduoji, neįtikėtinas skausmas“.

- Tai kodėl tu nenori morfino? jis paklausė.

Aš atsakiau: „Skausmas yra vienintelis dalykas, dėl kurio mane prigludžia Žemė. Aš kNOw mano širdyje, kad jei aš turėju morfino, kad aš tiesiog dreifas ne į mirtį. Aš kNOw skausmo aš s palaikymo man grindžiamas žemės, laikydami mane dabar į tai, kad aš vis dar ha ve fizinį kūną “.

„Aš noriu būti su juo, kai atvyksime į ligoninę ir galėsime pajusti, kas su manimi vyksta, kad galėčiau jiems tiksliai pasakyti, kas vyksta“. . Taip sakydama, ateityje taip pat norėjau atvykti į ligoninę gyva ir pasirengusi suteikti darbuotojams gyvybiškai svarbios informacijos. Niekada negalvoju mirti . Taigi per ateinančias kelias dienas aš nuolat kalbėjau apie savo ateitį ir tai, kas bus. Tai nebuvo sąmoningas pasirinkimas, bet mano nepajudinamo įsitikinimo, kad gyvensiu, rezultatas.

{Vaikystėje dažnai draskydavau kojų pirštus ir buvau įskaudintas tokio intensyvaus skausmo. Vieną dieną paklausiau savo angelo, kaip galėčiau pašalinti tokį skausmą, mano angelas pasakė: „Tu negali pašalinti skausmo, bet tu gali jį priimti, būti su juo vienas, suvokti, kad jis turi savo funkciją“. Taigi pagalvoju sau, koks yra skausmo tikslas? Supratau, kad skausmas man reiškia, kad kažkas negerai ir kad mano kūno sričiai reikia dėmesio. Taigi aš dar kartą paklausiau savo angelo: „Ar skausmas yra kūno srities, į kurią reikia atkreipti dėmesį, rodiklis? Atsakymas buvo „Taip“.

Tada paklausiau: „Taigi jei aš pripažįstu, kad skausmas atliko savo darbą ir dabar visiškai suprantu, kad reikia dėmesio sričiai, ir pradėsiu imtis reikiamų veiksmų, tada skausmo nebereikia? atsakymas buvo „taip“.

Aš pradėjau tai praktikuoti vaikystėje, manau, man nebuvo daugiau nei 10 metų, kai kalbėjau su savo dvasiniais pagalbininkais (angelais), ir tai, ką sužinojau apie skausmą, pasiteisino. Aš supratau apie energijos nukreipimą į sritį, kuriai reikia gydymo, kaip supratau apie rankų uždėjimą ir tai, kaip tai galinga gydymui. Galėčiau užgniaužti kojos pirštą ir iškart priimti skausmo žinią ir imtis ryžtingų veiksmų

- 1) priimti skausmo žinią ir padėkoti jam už savo darbą,
- 2) nukreipti energiją į teritoriją
- 3) visiškai atsipalaiduokite, pašalinkite mintis, kad skausmas „skauda“, tik siunčiant pranešimą, kuris dabar buvo priimtas.
- 4) Skausmas iš karto sumažės ir dažnai visiškai išnyks. }

Greitosios pagalbos vyras, kuris buvo su manimi, sakė, kad važiavimas buvo sunkus iki kito mažo miestelio, ir aš pasakiau gerai.

Keliavome lėtai ir be sirenų (nesu tikras dėl šviesos)

Važiavimas buvo lėtas ir skausmingas.

Jaučiau kiekvieną smūgį ir kiekvieną judesį buvo nepaprastai skausminga. Aš ir toliau sutelkiau dėmesį į tai, kaip noriu, kad mano kūnas būtų tinkamas, sveikas, stiprus ir gerai. Aš vizualizavau savo kūną kaip išgydytą ir pilną.

Netrukus po to, kai pradėjome važiuoti į ligoninę, suskambo mano mobilusis telefonas ir pamačiau, kad įvykus nelaimei ketinu susitikti. Pasakiau, kad turiu priimti skambutį. Turėjau jai pranešti, kad neateisiu, nes ji su šeima laukė manęs vakarienės. Jis sakė, kad kaklo atramos neatšauks. Skambant telefonui aš labai griežtai pasakiau, kad atšaukčiau, o jis pasakė tik tuo

atveju, jei pažadėjau nejudinti galvos. Aš pasakiau „Taip“, o jis atrišo. Paskambinau ir pasakiau, kad negalėsiu susitarti dėl susitikimo ir kad turėsiu persikelti į dvi savaites ir ji gerai. Atsiprašiau ir atsisveikinau. Aš nesąmoningai nustatiau, kad turiu į ką kreiptis, nes buvau *visiška* aiškus, kad pasveiksiu ir būsiu tame susitikime maždaug per savaitę.

Aš taip pat kalbėjau mobiliuoju telefonu su Michaelu.

Į ligoninę atvykau tuo pačiu metu kaip Lynette ir Amber. Maiklas taip pat atvažiavo savo automobiliu.

Kai buvau įsivėlęs, išgirdau, kaip greitosios pagalbos vyras pasakoja apie mane slaugytojoms, bet nieko nesuprato.

Mes buvome skubios pagalbos skyriuje.

Jie norėjo nupjauti mano drabužius, o aš jiems pasakiau, kad neleisiu jiems nupjauti polo marškinėlių, nes mano dėvėti marškiniai man buvo labai svarbūs marškiniai ir aš norėjau juos dėvėti toliau. Jie paaiškino, kaip sunku būtų jį atsikratyti, ir aš pasakiau, kad gerai, tada pradėkime.

Nepaprastai skaudėjo jį nuimti, nes turėjau pakelti rankas ir jas pasukti.

Man buvo sulaužyti šonkauliai ir lūžęs krūtinkaulis, bet vis dar neturėjau vaistų nuo skausmo.

Įėjo Amber ir Lynette, Amber pakėlė mane už rankos ir paklausė manęs: „Tėti, ar tau viskas bus gerai?“

Šiuo metu visi sustojo, ir laukė mano atsakymo visiška tyla.

Pasukau galvą, pažvelgiau jai į akis ir pasakiau, rodydamas į visas mane supančias slaugytojas ir gydytojus: „Ar matai visus šiuos žmones bėgančius? - Taip, - atsakė Gintaras.

„Jie visi laksto, nes šiuo metu jie nesupranta, kad man viskas bus gerai!“

Toje skubios pagalbos patalpoje girdėjote, kaip nukrito smeigtukas. Niekas nejudėjo ir nieko nesakė gal 15 sekundžių.

Gintaras nusišypsojo ir atsipalaidavo, o mes toliau laikėmės už rankų.

Aš ne sąmoningai *bando* kalbėti teigiamai ir sąmoningai naudojant techniką, kaip kalbėti apie mane mano ateitį, tačiau tai, kas nutiko, dauguma pokalbiai ir mintys turėjau buvo apie mane būdamas mano ateities darai kažką su kuo nors. Tik po kelerių metų supratau, kad taip ir padariau.

Aš daug nuveikiau kurdamas savo vidinę discipliną, kad galingai ir teigiamai galėčiau kalbėti apie aplinkybes, kuriose atsidūriau.

Aš neleidau jokiai negatyvai patekti į mano sąmonę. Aš ketinau įtraukti visus aplinkinius į savo sritį „taip viskas bus“. Jaučiau didžiulį dvasios palaikymą ir jaučiau, kad aplink mane yra dvasios. Savo regėjimu jaučiausi aštrus ir aiškus. Visiškai nebuvo baimės. Aš ir toliau tikėjau, kad viskas bus gerai.

Aš tikiu, kad tai, ką padariau, yra įmanoma visiems, nesvarbu, ar tikite Dievą, Jėzų, Budą, Mohamedą, Dvasią, ar bet kada ar net niekuo. Tiesą sakant, ryšių su savo Dievu ar savimi gylis leidžia padaryti viską, ką įsivaizduojate.

Tai gali atsitikti tik tada, kai leidote sau būti pažeidžiamam ir leidote sau besąlygiškai mylėti save. Tam tikrai reikia kažko, ypač drąsos.

Tam reikia atsisakyti bet kokio pasipriešinimo.

{Kai aš priešinuosi, aš iš tikrųjų sutelkiu dėmesį į objektą, kuriam priešinuosi.

Tai, kas ateina į mane, traukia dėl priežasties ir aš nežinau, kokia priežastis dažniausiai būna. Kai aš priešinuosi kažkam, aš nustojau tai patirti. Šis dalykas, kuriam aš priešinuosi, yra pamato dalis, leidžianti man kurti savo ateitį. Kai aš to neleidžiu į savo gyvenimą, mano gyvenimas pereina į laikymosi modelį ir tai, kam priešinuosi, vis atsiranda.

Pasąmoningai aš ir toliau pritraukiu tą patirtį, kuri padės man ateityje užaugti tokiu žmogumi, koku turiu būti, ir tas žmogus sugebės susidoroti su būsima situacija, kuriai tu čia ir dabar nepasiruošęs.

Kaip dažnai mes atvykstame į savo gyvenimo vietą ir sakome sau: „Ta patirtis, kurią turėjau praėityje, padėjo man būti pasirengusiam šiam kitam mano gyvenimo nuotykiui“. Kai apimu patirtį, kuri pritraukia mano gyvenimą, aš laisvai ir lengvai judu per gyvenimą ir atsiduriu reikiamoje vietoje tinkamu laiku.

Kartais mes priešinamės tam, kad KITI mums duoda ką nors daryti, dažniausiai todėl, kad tai yra jų priežastis, ir tai naudinga jiems, o ne mums. Kai pažvelgsiu ir, žinoma, rasiu savo tam tikros patirties priežastį, tada priimu šią patirtį ir nustuju priešintis.

Kartais priešinuosi, nes nesu aiškus dėl savo didesnio tikslo, ir tai yra tarsi stumdymasis tamsoje, kai nieko nematau ir nežinau, kas yra priešais mane.

Pagalvok apie tai ... kai nežinau, kas yra priešais mane, norėsiu judėti lėčiau, bet jei žinosiu, kas yra priešais mane ir tamsu, galėsiu drąsiau žengti pirmyn.

Kai apmąstau savo patirtį, kurią galingai tvarkiau, ir klausiu savęs „kas mane paruošė šiai akimirkai? tada turėsiu įkvėpimų, kurie padės man suprasti, pamatyti, pažinti ir pajusti, kaip ši ankstesnė patirtis turėjo mane pasiruošti patirčiai, kurią dabar apmąstau.

Aš to mokiau kelis dešimtmečius ir dirbau prie to, kaip *gyventi* . }

Šiek tiek gulėjau, laikydama Amberso ranką ir kalbėdamasi su Lynette.

Vienu metu buvau nuvestas į vieną greitosios pagalbos skyriaus pusę, o virš manęs stovėjo dvi slaugytojos, viena iš abiejų vežimėlio pusių. Jie kalbėjosi tarpusavyje, o vienas sakė, kad jai sunku pastoti. Aš klausiausi ir sakiau: „Aš galiu tau padėti! Jie abu atrodė gana šokiruoti! Paaškinau, kad platinu nuostabius sveikatos priežiūros produktus ir puikius asmens priežiūros produktus, kurie jai gali padėti. Aš paaškinau, kad tai buvo produktai, kurie šiuo metu maitina mano kūną, kad padėtų jam atstatyti save ir kad tai nėra paprasti produktai. Paaškinau, kaip svarbu pašalinti toksinus iš jos kūno ir nustoti jų dėti. Paaškinau, kad daugelyje asmens priežiūros produktų gali būti potencialiai kenksmingų ingredientų. Aš taip pat paaškinau, kad mūsų maistas neturi tokio paties mitybos lygio, koks buvo kažkada.

Aš paaškinau, kad daugelis porų sėkmingai pastoję po to, kai pradėjo vartoti šiuos produktus, ir tos poros manė, kad tai galėjo būti produktai, kurie padarė skirtumą. Taigi daviau jai savo telefono numerį ir pasiūliau, kad ji paskambintų man po kelių dienų ir aš suorganizuosiu jai produktą. Aš tai padariau taip, lyg gulėčiau ant vežimėlio, pasiruošęs eiti namo. Ji paėmė mano numerį, bet man niekada neskambino ...

Jie atliko katės nuskaitymą ir daugybę rentgeno spindulių. Aš vis tiek reikalavau nenaudoti morfino, kol rentgeno spinduliai nebus baigti.

Tada jie darė visas rentgeno nuotraukas ir kačių nuskaitymą, aš nežinau kodėl.

Pamenu, per pirmąsias rentgeno nuotraukas galvojau apie skausmą ir stengiausi išlikti sąmoningas. Kai jie man pasakė, kad juos reikia atlikti iš naujo, prisimenu, kaip atsipalaidavau ir tiesiog sutikau tai ir nuėjau į džen vietą. Nelabai prisimenu apie pirmąjį rentgeno spindulių dalį, bet gana aiškiai atsimenu antrąjį katės nuskaitymą ir rentgeno spindulius.

Mano sesuo Helen atėjo ir pasikalbėjo, kaip ir Michaelas, bet kadangi tai buvo skubios pagalbos skyrius, jie vienu metu įleido tik vieną, išskyrus Gintarą, ir jie leido Lynettei ateiti su ja.

Aš kalbėjau apie dalykus, tikrai neprisimenu, išskyrus tai, kad įsitikinau, kad pokalbis buvo apie įprastus kasdienes dalykus, NIEKO apie nelaimingą atsitikimą ar mano būklę.

Aš visada buvau aiškus ir pasiryžęs, kaip viskas bus.

Buvo labai vėlu, manau, kad buvo apie vidurnaktį, kai buvau suvyniota į Intensyviosios terapijos skyrių, manau, kad šiuo metu gavau morfino, nes skausmo neprisimenu.

Viena iš mano seserų draugių buvo šios ligoninės intensyviosios terapijos skyriaus slaugytoja, o po kelių savaičių ji pasakė mano seseriai, kad chirurgas liepė manimi besirūpinančiai slaugytojai tiesiog jaustis patogiai, nes aš kada nors numirsiu naktį ...

Jie pakėlė mane ant minkšto oro lovos, o gydytojas man suleido morfino injekciją tiesiai virš krūtinkaulio. Jis pasakė: „Tai padės užmigti“.

Aš jam pasakiau: „Aš nemiegosiu, turiu per daug darbo“. Jis keistai pažvelgė į mane ir paklausė: "Ką tu turi omenyje?" Aš atsakiau: "Aš turiu kūną atstatyti !!"

Aš nuolat nukreipiau energiją į savo kūną visoms dalims, kurias reikėjo išgydyti. Sutelkiau dėmesį ir įsivaizdavau, kad vidaus organai atstatomi ir tampa „normalūs“. Aš tai dariau nuolat, visą naktį. Niekada nemiegojau nė akimirkos ... per daug užsiėmęs.

Lynette, Amber, April, Helen ir Michael visi atskirai atvyko pasveikinti. Aš pasakiau, kad pamatysiu juos ryte, palaikiau pokalbį apie juos ir kur jie apsistoja. Jie buvo užsisakę motelį ir jau valgė vakarienę. Pasisveikinau ir pasakiau jiems, kad myliu juos ir man viskas bus gerai. Norėjau juos nuraminti, kad jie nesijaudintų, nes žinojau, kad viskas bus gerai.

Aš kalbėjau su sesele lovos gale, neatsimenu pokalbių. (ji gali prisiminti).

Vienu metu pasakiau, kad man tikrai reikia šlapintis. Ji davė man buteliuką ir, kad ir kaip stengiausi, negalėjau į jį šlapintis gulėdamas. Ji sakė, kad jei aš nesugebėsiu susitvarkyti, jie įterps kateterį. Aš sakiau, kad taip nebus!

Daugiau nei valandą bandžiau šlapintis į butelį, bet nepavyko. Aš nesišlapinau nuo sekmadienio pietų, daugiau nei prieš 15 valandų.

Tada man kilo mintis atsistoti ir atsisveikinti. Aš paklausiau slaugytojos: „Ar galėtumėte man padėti išlipti iš lovos? ir ji paklausė "už ką?" Aš pasakiau: „Aš atsistosis ir šlapinsiuosi“, o ji pasakė: „Jokiu būdu neleidžiu tau atsistoti!

Aš pasakiau: „Aš atsistuju, arba tu gali padėti man išlipti iš lovos, arba aš tai darau vienas!

Tada ji man padėjo ir užtruko apie 5 minutes, kol atsistojau.

Ten aš stovėjau pusiau tamsoje, kaire ranka laikydamasis lašintuvo stovo ir šlapindamasis į buteliuką, kurį slaugytoja man laikė.

Pripildžiau ir jis pradėjo pilti ant grindų. Ji pasakė „palauk ir aš pasiimsiu kitą buteliuką“, aš atsakiau: „jokiu būdu nesustosis, neišivaizduoju, kada vėl galėsiu tai padaryti“. Nenorėjau sustabdyti srauto. Butelis ir toliau perpildė visas grindis.

Slaugytoja pradėjo juoktis ir pasakė: „Aš niekada nemačiau, kad kas nors užpildytų vieną iš šių! Manau, aš tiesiog turėsiu jį nuplauti! "

Nusišypsojau sau, nes juoktis šiuo metu nebuvo išeitis. Tas juokas, kurį turėjau viduje, man buvo reikšmingas.

Prireikė dar 5 minučių, kad mane grąžintų į lovą. Mes su sesele pradėjome daugiau šnekučiuotis ir prisimenu, kaip ji klausė, ką darau, dėl ko man reikia pabusti. Aš paaiškinau, kodėl aš nemiegu, ir darbą, kurį darau.

Aš konkrečiai nukreipiau energiją aplink savo kūną, matydamas, kaip mano kūnas spinduliuoja ryškia šviesa ir užpildau visas vietas, kuriose trūko šviesos arba kurios nebuvo tokios ryškios kaip kitos.

Štai kaip aš tai padariau.

Aš pažvelgiau į visatą ir įsivaizdavau, kaip mano rankos ištiestos į visatą, tarsi apkabinčiau visatą. Tai darydavau energijos, tiek, kad nuolatos perpildydavau rankas, todėl kiekvieną kartą šlifudamas įsivaizdavau absoliučią šios energijos gausą, todėl žinojau, kad yra daugiau nei man reikia. Įsivaizdavau, kad jis ateina į galvos viršugalvį ties kankorėžine liauka (ties vainiku) ir perkelia jį aplink kūną ten, kur maniau, kad to reikia. Mačiau jį naudodamas maistinių medžiagų krūvas, kurias mano kūnas saugojo įvairiose mano kūno vietose, iš nuostabių mano vartojamų papildų. Keletą metų žmonės man sakydavo: „Kodėl vartojate tiek daug papildų? o aš šypsaisi ir sakydavau „nes galiu“. Kiekvieną kartą, kai manęs klausdavo, aš tiesiog pasitikėdavau savimi ir nuolat jų imdavausi. Tik po avarijos supratau, kaip svarbu vartoti papildus profilaktikai ir nelaimingų atsitikimų atveju. Daugeliui žmonių trūksta maistinių medžiagų, todėl kritiniu atveju, kai jų kūnui nedelsiant reikia žaliavos remonto darbams, tada kūnas turi išsivalyti iš kažkur kitur, kuris, jo nuomone, nėra gyvybiškai svarbus. Manau, kad tai neatsiejama mano išgyvenimo dalis .

Kartais naktį aš pastatydavau didžiulį piltuvą ir paprašydavau savo angelų nukreipti šią energiją man ir nusiųsti ją per piltuvą. Taip galėčiau daugiau laiko praleisti įsivaizduodamas, kaip mano kūnas atstatomas ir ateityje atlieku visą veiklą, kurią, mano manymu, galėčiau padaryti.

Devintojo dešimtmečio viduryje išvykau pasivaikščioti per Himalajus Nepale ir man tai labai patiko, ir aš visada norėjau grįžti. Nuo tada, kai gimė Gintarė, aš jai rodau kelionės skaidres ir kalbėjau apie tai, kaip bus puiku, kai eisime tai daryti kartu, kai jai bus maždaug 20 metų, o man - beveik šešiasdešimt. Aš visada žinojau, kad norėdamas tai padaryti turėčiau būti jaunas, ir turėti tvirtą sveiką kūną. Didžiąją savo gyvenimo dalį sirgau ar skaudėjau, labai skaudėjo

nugarą ar skaudėjo galvą ir pan. Aš tai supratau kaip savo galimybę atstatyti savo kūną GERESNĪ, nei buvo. (Niekada anksčiau *neminėjau* „, prieš *avariją* “.)

Ta intensyvosios terapijos naktis buvo labiausiai sutelkta mano kada nors ir taip pat ilgiausia, kada buvau nuolat sutelkta.

Kitą rytą krūtinės chirurgas atvyko į savo ratą ir turėjo daug žmonių (gydytojų), apie 12. Manau, jie stebėjosi, kad aš vis dar gyvas.

Jis stovėjo mano lovos gale ir žiūrėjo į mano grafiką. Jis pažvelgė į mane ir pasakė: „Jūs turite rimtų sužalojimų“.

Aš pažvelgiau į jį ir pasakiau: „Ar tai tiesa ...“ Man buvo aišku, kad nesutinku su jo pareiškimo prielaida.

Jis atsakė: "Aš reikės imti vieną ir puse plaučių -ai ir jūsų blužnis. Kai dirbsiu, galėsiu įvertinti, ar man reikia dar ką nors padaryti“.

Aš pažvelgiau ir parodžiau į jį, tada pasakiau: „Tu esi krūtinės chirurgas, tiesa?“

Jis atsakė „Taip“

Vėl rodydamas pirštu į jį, tada tiesiai jam pasakiau: „Na, tavo darbas yra pasakyti man, ką turiu padaryti, kad tai niekada neįvyktų“. Kai pasakiau mane aš nurodė, kad mano savarankiškai ir vėl į jį sakinio dalimi.

Žmonės su juo visi žengė žingsnį atgal.

Jis porą minučių žiūrėjo į mane tyliai, aš prašiau savo angelų užtikrinti, kad jis gautų reikiamą informaciją, o tada tyliai ir ramiai pasakė: „Leiskite slaugytojoms parodyti, kaip padaryti kosulį, ir aš noriu kosėti kuo daugiau kraujo. Taip pat noriu, kad vaikšiotumėte giliai kvėpuodami ir kosėdami kuo daugiau kraujo“.

Aš pasakiau „gerai“.

Jis išėjo, o mes su sesele tiesiog žiūrėjome viena į kitą.

Man lūžo krūtinkaulis ir lūžo šonkauliai ...

Idėja kosėti ir giliai kvėpuoti

Aš ten gulėjau valandą, kaupdamas drąsą atsikelti ir vaikščioti.

Tada aš pasakiau slaugytojai, kad man reikia jos pagalbos išlipti iš lovos, ir ji pasakė: „Aš neleidžiu tau keltis“.

Aš pasakiau: „Daktaras pasakė, kad turiu atsikelti, vaikščioti ir giliai kvėpuoti, ir tai aš padarysiu“.

Ji pabrėžtinai pasakė: „Jis neturėjo omenyje dabar“

Aš atsakiau: „Aš tai darau dabar, ir tu gali padėti man atsikelti, arba aš atsikelsiu pati“.

Ji šiek tiek šyptelėjo veide ir ėmė man padėti. Prireikė maždaug 5 minučių, kad padėtų man išlipti iš lovos ir atsistoti. Ten stovėti atrodė nemažas pasiekimas. LĖDAU LĖTA. Vienas žingsnis kas 5 sekundes. Giliai įkvėpiau ir kosėjau krauju, kaip tai dariau kelis kartus jau gulėdamas lovoje. Kiekvieną kartą, kai kosėdavau krauju, sustodavau. Tada vėl išvyko. Buvau nutolusi nuo lovos maždaug 15 žingsnių ir buvau visiškai sunaikinta. Neturėjau jėgų, apsisukau

ir negalėjau patikėti, kaip toli atrodo lova. Aš įveikiau 15 žingsnių atgal į lovą, kaip ir prieš naktį. Nukreipiau žvilgsnį į jį ir įsivaizdavau, kaip mano kūnas reaguoja. Grįžau į lovą ir atsiguliau.

Mano kūnas buvo neįtikėtinais silpnas. Gyvenime esu nubėgęs daugybę maratonų ir tie penkiolika žingsnių mane išsekino labiau nei bet kuris maratonas.

Avarijos metu visi mano kūno raumenys prarado jėgą ir lyg būčiau kūdikis, turintis atkurti kiekvieno raumens jėgą.

Aš ir toliau dirbau nukreipdama energiją į savo kūną ir įsivaizduodama, kaip mano kūnas atsinaujina.

Slaugytoja vis dar sėdėjo mano lovos gale ir stebėjo mane, kaip visa tai darė visą naktį.

Po valandos pasakiau, kad esu pasirengusi viską pakartoti. Ji man padėjo ir aš išėjau. Aš baigiau visą ratą aplink intensyviosios terapijos skyrių.

Ir vėl grįžau į savo lovą visiškai išsekusi.

Kai gulėjau ten, slaugytoja manęs paklausė: „Ar supranti, kaip tau pasisekė?“

Aš atsakiau: „Manau, kad ne, tikriausiai todėl jūs man užduodate klausimą“

Ji sakė: "Yra dalykas, mes vadiname mirties greitį tam tikrų automobilių avarijų, tai reiškia, kad už tą greičio ir aukščiau kiekvienas automobilių miršta. Susidūrus į nejudantį objektą (pvz., Polių), mirties greitis yra šešiasdešimt km/val. Šią savaitę čia buvo du atskiri žmonės, patekę į tą pačią avariją kaip ir jūs, galva atsitrenkę tiesiai į stulpą. Jie abu nuvažiavo šešiasdešimt kilometrų per valandą ir abu mirė, tačiau jūs važiavote 85 km/h ir gyvenote. Jums gana pasisekė“.

Aš žinojau, kad tai ne sėkmė, bet taip pat nujaučiau, kad ji nenori žinoti, kaip aš tai padariau. Gulėjau ten ir klausiau savo angelų: „Kaip aš išgyvenau, o jie ne?“

Atsakymas iš jų buvo aiškus ir „jūs paprašėte pagalbos“

Aš jų paklausiau: „Ką kiti padarė?“

Jie sakė: „Jie mato stulpą ir sako: „O ne !! Aš ketinu mirti!“ ir jie miršta“.

Kurį laiką gulėjau ir galvojau apie tai.

Aš galvojau apie visus asmeninio tobulėjimo darbus, kuriuos aš padariau sau per kelis dešimtmečius, ir apie tai, kaip ketinu išsiaiškinti savo ribas (ar savo neribotumą) ir kaip išmokau pasitikėti savimi ir ką jaučiu. Kai aš augau, galvojau, kaip man buvo taip neramu dėl to, ką apie mane mano visi kiti ir ar elgiuosi „teisingai“. Galvojau apie daug ką. Aš žinojau, kad tai ne laimė ...

Atsigręžiau į savo gyvenimą ir supratau savo pasirinkimą, kai visi liepė nedaryti to, kas **jiems** nepatiko, bet žinojau, kad **man** tinka.

Praėjus 5 metams po nelaimingo atsitikimo, aš mokiausi savo versle apie 100 žmonių ir pradėjau pasakoti apie laiką, kai nardžiau dangumi, o vidury treniruočių staiga supratau, kad jei nebūčiau nardęs dangumi, galėjo mirti per avariją. Stovėjau kambario priekyje akivaizdžiai sujudinta ir jaučiausi dėkinga savo jėgoms ir norui sekti tai, ką širdyje žinau, kad man tinka. Leiskite pasidalinti su jumis istorija...

Aštuoniasdešimtųjų viduryje (dvidešimties metų viduryje) gyvenau dideliame Viktorijos šalies mieste ir vieną naktį žiūrėjau vieną iš tų gyvenimo būdo laidų, o „Tandem“ danguje buvo nardymo segmentas, kuriame prisiriši žmogų, kuris tai padarė porą tūkstančių šuolių, kad jie

žinotų, ką daro, o tada jūs iššokate iš visiškai geros plokštumos ir nukritote į žemę. Jau daugelį metų norėjau nardyti dangumi, bet žinojau, kad jei tai padarysiu viena, greičiausiai mirsiu. Man buvo bloga nuojauta, kad laidas neveikia ir latakas neatsidaro. Taigi nardant tandemu danguje man nereikėjo dėl to jaudintis, nes patyręs žmogus sugebėjo susidoroti su bet kokia situacija. Kitą rytą paskambinau į televiziją ir sužinojau, kur jie šokinėjo tandem. Tai buvo už Sidnėjaus. Na, tai buvo gerai, nes mano tėvas gyveno Sidnėje, o aš galėjau pakilti ir pabūti su juo ir pasiskolinti automobilį. Užsisakiau skrydį, paskambinau jam ir pasakiau, kad atvyksiu (buvau pakankamai protingas, kad nepasakyčiau, kodėl atvykau). Atvykau į Sidnėjų praėjus keturioms dienoms po to, kai pamačiau šou, pasiskolinau automobilį ir dvi valandas nuvažiauju iki skrydžio tako, iš kurio jie skrido.

Galiu pridurti, kad tuo metu santykiuose turėjau daug problemų. Aš mylėjau šią mergaitę, bet tai nepadėjo. Taip pat skaičiau Richardo Bacho knygą „Tiltas per amžinybę“. Ši knyga buvo apie sielos draugų sampratą ir tai, ar tikrai esame skirti konkrečiam žmogui. Knygos dalis, kurią perskaičiau tuo metu, kai atvykau į Sidnėjų, kai Ričardas negalėjo susitvarkyti su savo sielos draugu ir pakilo nedideliu vieno variklio lėktuvu. Jis sudužo ir lietvamzdis neveikė. Situacija buvo nepaprastai panaši į tai, dėl ko aš ruošiausi. Galvojau, ar Dvasia bando man liepti nesekti, nes aš mirsiu prieš savo laiką. Širdyje žinojau, kad svarbu sekti. Žinojau, kad noriu nugalėti mirties baimę. Žinojau, kad tai svarbu. Prireikė dar 20 metų, kol supratau, koks svarbus. Taip pat žinau, kad tos dvi dienos Sidnėje mane galingai įvedė į gyvenimą, kad galėčiau įveikti baimę ir nebūti valdomas nežinomybės.

Kai atvykau į pakilimo taką, jis buvo užimtas lėktuvų pakilimu ir žmonių judėjimu visur. Buvo graži diena, labai mažai debesų ir švietė saulė.

Užsiregistravau ir sumokėjau pinigus. Jie paaiškino, kad pinigai negražinami. Jie vedė mane į mokymus ir man tiko.

Vėjas pakilo ir tada man buvo pasakyta, kad viršijus tam tikrą vėjo greitį jie negali tandeminio nardymo, nors vis dar vyksta įprastas nardymas dangumi. Dieną, kol laukiau, kol nurims vėjas, perskaičiau savo knygą ir stebėjau nardantį kitą dangų ir tiek kartų lankiausi tualete, kad manyje nieko neliko ...

Aš laukiau visą dieną nuo maždaug 10 ryto iki sutemų. Jie labiausiai atsiprašė ir sakė, kad jei grįšiu 5 valandą ryto, vėjas tuo metu visada buvo silpnas ir galėsiu šokinėti. Aš pasakiau gerai ir išėjau namo.

Grįžau namo ir vakarieniavau, visą naktį skaičiau knygą, norėjau sužinoti, ar Ričardas mirė. Bandžiau išsiaiškinti, ar knygoje yra kokia nors žinutė man. Ši istorija įvyko prieš man išmokstant taip aiškiai bendrauti, kaip dabar, su savo angelais/dvasiniais pagalbininkais.

Anksti atsikėliau iš lovos ir šiek tiek papusryčiauju žinodama, kad viskas, kas vyksta šiuo metu, vyksta tiesiai per mane ...

Į aerodromą atvykau 5 val., Oras buvo tylus. Vaikinai stebėjosi, kad aš pasirodžiau. Jie sakė, kad niekas *kada nors* sugrįžti kitą dieną. Jie paėmė mane į lėktuvą, o viršuje man buvo liepta išlipti ant mažos metalinės plokštės ant rato. Lėkštė buvo pakankamai didelė tik pusanatro pėdų komplektui. Kabau ant metalinio strypo **visiškai išsigandęs**. Iš tikrųjų jaučiau, kad šokinėju iki mirties.

Aš nesiruošiau išsitraukti ir jei turėčiau mirti čia ir dabar, taip ir bus. Vaikinas, pririštas prie manęs, sušuko „Šok“ ir aš paleidau. Tuo metu aš puoliau į pusiau sąmonę. Mano akys buvo atviros, bet viskas buvo juoda. Aš sąmoningai nesuvokiau savo aplinkos, nei kur buvau, nei kas vyksta. Bet iš tolo galėjau išgirsti balsą. Balsas šaukė ant manęs, kad pakeltum kojas, kai buvome griuvėsiuose. Jo burna buvo visai šalia mano ausies, bet atrodė, kad jis yra už mylios. Po kiek laiko pakėliau kojas, nežinodamas, kas vyksta ir kodėl. Tai atrodė kaip sapnas ir kad aš susisukau į vaisiaus padėtį ir neturėjau supratimo, kas vyksta ar kur esu. Kai aš pakėliau kojas, mes išsilyginome iš nugaros ir jis man pasakė: „Dar viena sekundė ir aš ketinu traukti plėšomą virvę“.

Mes buvome be kritimo į žemę, ir aš žinojau, šiame etape buvo **absoliučiai** nieko aš galėčiau padaryti apie tai. Jei tuo metu norėčiau mirti, negalėčiau to sustabdyti. Taigi nusprendžiau mėgautis kelione . **Aš priėmiau savo situaciją.**

Apsidairiau ir negalėjau patikėti, kaip keista, kad vis dar patiriu kritimo ir greičio jausmą. Galų gale jis ištraukė perplėšiamąjį laidą ir aš išleidau „oho“ !!! . Jis man pasakė: „Jie visi taip daro“. Nusileidome ir nusileidome mažame apskritime. Visi kiti dangaus narai priėjo prie manęs ir paklausė: „Ar tau tai patiko?“
Aš atsakiau: „Visišškai!“
Tada jie paklausė: „Taigi, ar tu tai darysi dar kartą?“
Aš atsakiau „ne“

Jie visi manęs klausė,
"Kodėl gi ne?"
Aš atsakiau: „Nes dabar aš ten buvau ir tai padariau!

Ši patirtis mane suvedė, kad galėčiau išlaisvinti savo mirties baimę.

Grižęs į ligoninę intensyviosios terapijos skyriuje.
Dienos metu aš vis dar buvau neįtikėtinai susikoncentravęs į savęs išgydymą.
Trečią kartą atsikėlusį vaikščioti ir giliai kvėpuoti pradėjau aplink intensyviają terapiją. Kiekvieną kartą, kai eidavau pasivaikščioti, slaugytoja būdavo šalia manęs, pasiruošusi padėti, jei reikia. Eidama ji niekada manęs nelaikė, manau, ji nujautė, kaip svarbu tai padaryti sau.
Trečią kartą ji man pasakė: „Ką tu matai aplinkui?“
Aš atsakiau: „Daug be sąmonės žmonių“

Maždaug 16 valandų, kol buvau intensyviosios terapijos skyriuje, tai buvo vienintelis kartas, kai žiūrėjau į kitus pacientus, o ne tai, kad aš juos ignoravau, jie nebuvo mano sąmonėje ar sąmoningume.

Tada ji pasakė: „Kodėl tu manai, kad taip yra?“
Pakėliau ranką prieš ją, ištiesiau delną ir pasakiau: „Aš nenoriu žinoti, aš susikoncentravau į sveikimą!“

Tada ji man pasakė: „Aš kas 15 minučių skambinau tavo chirurgui ir pasakiau, kad tu nepriklausai mano intensyviosios terapijos skyriui“. Nusišypsojau ir sutikau su ja.

Šį kartą vaikščiodamas nuvažiavau du pilnus kambario ratus. Antrojo rato metu ji manęs paklausė: „Ar norėtumėte nusiprausti?“

Aš pažvelgiau į ją ir pasakiau, kad tai padarysiu ir esu tikras, kad tai padės man jaustis geriau, jaustis maloniai ir žvaliai.

Kai grįžau į lovą, ji pasakė, kad dar truputį viską sutvarkys ir netrukus ateis manęs pasiimti. Dabar ji mane paliko viena. Aiškus ženklas, kad ji gali matyti mane gerėjančią (nors tuo metu to nežinojau).

Po pusvalandžio ji grįžo ir mane paėmė. Atsikėlusį vis dar man reikėjo jos pagalbos ir nuėjome į dušą.

Ji nusirengė mane ir visiškai nuoga atsisėdo į vieną iš tų baltų plastikinių kėdžių, įkišo rankinio dušo rožę man į ranką ir pasakė, kad tuoj grįš. Aš negalėjau nieko pajudinti, galėjau tik sėdėti toje pačioje padėtyje, į kurią ji mane pastatė. Aš visiškai negalėjau judinti vandens.

Atrodė, kad ji kurį laiką dingo, kai grįžo ir pakštelėjo galva aplink duris. Ji paklausė, ar man viskas gerai, ir aš atsakiau „taip“.

Tada ji pasakė: „Turiu čia keletą slaugytojų, ar gerai, jei jos ateis?“

Su labai plačia šypsena veide paklausiau „o ką jie nori matyti?“

Ji mielai juokdamasi atsakė: „Jie nori tave pamatyti po dušu!“

Aš nusijuokiau sakydamas: „Aš taip galvojau ... atvesk juos!“

Kitos slaugytojos buvo susigrūdusios į dušo kambarį, kai aš nuoga sėdėjau ir laikiau dušo rožę. Mano slaugytoja pasakė: "Kaip ilgai d O manote, kad tai intensyvios terapijos skyriuje buvo čia?"

Aš pasakiau: „Nežinau, gal 70 metų.“

Ji pasakė: „Taip, ir jūs esate pirmasis, kuris kada nors nusiprausė po dušu. Mes negalėjo išsiaiškino, kodėl jie įdėti dušas į intensyviosios terapijos skyrių, kur žmonės yra tikros kempinė! “

Visi juokėmės.

Toliau jie aiškino, kaip dušas visada buvo naudojamas kaip sandėliavimo patalpa, todėl turėjo jį išvalyti ir išvalyti.

Dienos metu pas mane dažnai lankydavosi Lynette ir Amber.

Apie 16 val. Priėjo tvarkingasis ir išvedė mane iš intensyviosios terapijos ir nuvedė į palatą.

Kai mane nuvežė į palatą, Lynette ir Amber nuvežė mane į ligoninės kavinę, ir mes visi kartu vakarieniavome ir kalbėjome apie įprastus dalykus.

Tą pirmadienio vakarą norėčiau miegoti, bet palatoje buvo slaugytoja iš pragaro, kuri daužė visus padėklus, šluostes ir kibirus ir garsiai vaikščiojo visą naktį.

Įtrinai į krūtinę labai ypatingą gydomąjį kremą ir ėmiausi specialių maisto papildų, kuriuos paprastai vartoju kasdien . Lynette man juos atnešė .

Antradienio rytą atvyko tvarkingieji ir vėl nusivedė mane į rentgeno spindulius, jie darė daugiau krūtinės ląstos rentgeno spindulių, o paskui vėl nuvežė mane į lovą.

Kas valandą ir kartais dažniau eidavau pasivaikščioti aukštyn ir žemyn koridoriais, vis dar giliai kvėpuodama ir vis dar kosėdama nedideliais kiekiais kraujo. Aš buvau nepriklausomas ir judėjau šiek tiek lėčiau nei įprastas ėjimo tempas.

Turėjau kelis skambučius ir keletą lankytojų. Vienas iš šių lankytojų buvo intensyvosios terapijos slaugytoja, kuri buvo mano seserų draugė.

Kai buvau skyriuje, atėjo slaugytoja, kuri tyrė, kas sukelia sužalojimus sunkiose automobilių avarijose, kad automobilių gamintojai galėtų koreguoti automobilių dizainą, kad šie sužalojimai būtų kuo mažesni.

Ji uždavė daug klausimų

Vienas klausimas buvo „ar buvo kažkas, kas trukdė mano regėjimui?“

Mano atsakymas buvo „Taip“

Ji paklausė: „O kas tai buvo?“

Aš atsakiau: "Mano akių vokai!"

Ji užsirašė nesuprasdama, kad aš pajuokavau, tada pakėlė akis į mane ir aš pamačiau, kaip ji mane vertina. Tada ji nusijuokė.

Tada pasakiau: „oro pagalvių dulkės neleido man pamatyti, kur nukreipti automobilį į saugumą“

Slaugytoja taip pat buvo vienuolė. Ji kalbėjo su manimi apie tai, kaip neįtikėtina, kad aš gyva. Kol ji mane apklausė, inžinierius įvertino mano automobilį. Po savaitės, kai mes su draugu Michaelu nuėjome apžiūrėti automobilio ir surinkti iš jo keletą daiktų, jį saugojęs vyras paklausė „kiek žmonių jame žuvo? Michael sako, kad niekas di E D, ir jūs žiūrite į žmogų, kuris ją išgyveno. Jis buvo šokiruotas ir pasakė, kaip neįtikėtina, kad aš gyvas (ar panašūs žodžiai)

Trečiadienio rytą krūtinės chirurgas atėjo pas mane, apsitraukė užuolaidą ir purtė galvą iš vienos pusės į kitą, sakydamas: „Aš niekada nemačiau nieko panašaus ...“

Šiuo metu aš iš tikrųjų pagalvoju: „Galbūt tai yra blogiau, nei aš leidžiau sau suvokti ...“.

Jis sakė: „Aš taip netikėjau vakar darytomis rentgeno nuotraukomis, kad pasikviečiau viršutinį krūtinės ląstos chirurgą iš Melburno, ir jis ir aš 24 valandas budėjome sekmadienio vakaro ir vakar ryto rentgeno spindulių metu. jis sutiko su mano pradine diagnoze išimti pusanatro plaučio. Jis taip pat sutinka su mano dabartine diagnoze, kad dabar turite du visiškai naujus paauglio, kuris niekada nerūkė, plaučius “.

Aš pasakiau: „Man 43 metai“

Jis pasakė: „Žinau ...“

Buvau labai susijaudinusi ... man pavyko ...

Aš paklausiau "kas dabar atsitiks?"

Jis atsakė: „Galite eiti namo“

Aš paklausiau "kaip greitai?"

Jis atsakė: „kuo greičiau. Girdžiu darai gydomųjų metodų ir kad y ou yra taip pat atsižvelgiant papildus, ir tai aiškiai yra darbo už jus ir jums būtų geriau namie. "

Kai po valandos atvyko mano liftas, kad parvežtų mane namo, savo garais išėjau iš ligoninės.

Per dvi savaites nuo nelaimingo atsitikimo man pavyko trenkti į krūtinę kaip Tarzanas.
Mano lūžę šonkauliai ir lūžęs krūtinkaulis gražiai gydo.

Ar nebūtų nuostabu, jei visi pasitikėtume savimi ir idėjomis bei įkvėpimais, kuriuos renkamės?

Kiek mes iš tikrųjų pasitikime savimi?

Aš žinau, per metus nuo 1987 m įsitikinimą ir pasitikėjimą turiu save ir tai, ką aš esu pajėgi, nepaprastai išaugo. Tai visų pirma dėl to paties darbo, kuriuo dabar dalinuosi per www.enjoyinnerpeace.com.au Šioje svetainėje yra daug dalykų, kurie leidžia jums tęsti savo dvasinį augimą būdami namuose arba pasidalydami su kitais panašiai mąstančiais žmonėmis toje pačioje kelionėje.

Jei norite išmokti dirbti su savo dvasios vadovais, tokiais kaip Jonas, arba norite sužinoti daugiau apie tai, kas esate, iš kur atvykote, kur einate ir kodėl esate čia, eikite į „h is“ svetainę www.enjoyinnerpeace.com.au

Kartą jo svetainėje

Pirmiausia peržiūrėkite 20 minučių trukmės vaizdo įrašą skirtuke „Mūsų istorija“

Antra, nusipirkite elektroninę knygą.

Trečia, galite įsigyti namų studijų programą, kurią galite atlikti savarankiškai, savo namuose

Ketvirta, užsiregistruokite individualiai konsultacijai orientacijos profilyje, kur užmezgate /patobulinate aiškų abipusį bendravimą su savo dvasiniais pagalbininkais.

Priklausomai nuo to, kiek norite siekti savo dvasinio augimo, yra daugiau nei 600 dvasingumo kursų ir daug kitų paslaugų.

Naršykite svetainę www.enjoyinnerpeace.com.au ir jei turite klausimų, tiesiog užduokite .

Jonas keliauja po pasaulį, mokydamas žmones kalbėti su savo dvasios vadovais, pasitikėti savimi, rasti savo gyvenimo tikslą ir turėti drąsos jo siekti.

Jei norite, kad Jonas atvyktų į jūsų vietovę, susisiekite su juo ar jo darbuotojais www.enjoyinnerpeace.com.au svetainėje.

Taip pat, jei jūs taip pat laisvai kalba anglų ir yra klaidų per translatai apie iš angliško varianto į šį išverstą versiją praneškite savo kabinete žinias ir, jei esate laimingas dar kartą patikrinti vertimą mums tada mes mielai laukiame žodis dokumentas versija jums redaguoti. Iš anksto dėkojame už pagalbą mums ☺

